

Møt to ferske diakoner!

Har utdanningsinstitusjonen forberedt deg på den diakonale virkeligheten?

AV KARI JORDHEIM

Kari Vatne og Toby Tørresen er begge nyutdannede diakoner. Og begge har startet opp i sokne-diakonstillinger denne høsten. Kari i Nordstrand menighet i Oslo med start 20. august, Toby i Furuset menighet med start 15. august. Mens Toby kjenner en del til menigheten fra før fordi han har jobbet der som ungdomsarbeider tidligere og dessuten har vært i diakonpraksis der, er Kari ganske ukjent med Nordstrand. Dvs. helt ukjent er det ikke for Kari har bodd på Nordstrand som barn, og opplevde også å bli en kristen der. Diakonos har møtt de to diakonene til en felles samtale om hvordan det føles etter to måneder, og hvordan de så langt kan se at utdanningen har forberedt dem på den virkeligheten de møter.

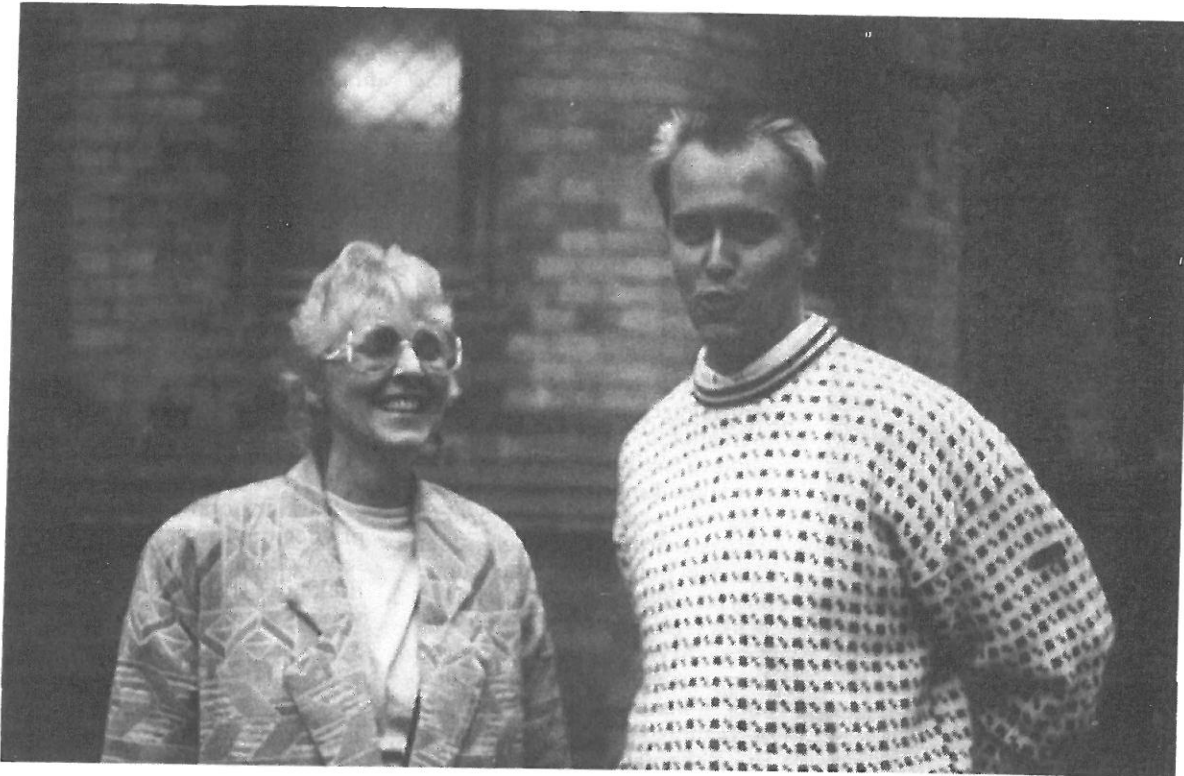
Men først en litt nærmere presentasjon. Toby Tørresen er uteksaminert fra Det Norske Diakonhjem denne våren. Etter sin

treårige sosionomutdannelse gikk han direkte videre på Diatahs, og derfra gikk veien til Furuset. Toby forteller at han begynte på Diakonhjemmet for å bli sosionom, men at han på slutten av sosialhøyskolen bestemte seg for å bli diakon. Ikke minst skyldtes det en utbytterik praksistid i løpet av utdannelsen. Kari Vatne har jobbet som lærer i 20 år. Hun opplever at skolen har forandret seg i løpet av disse årene. «Lærerne er blitt mer og mer omsorgspersoner, en utvikling noen liker, andre ikke. Jeg ville være omsorgsperson. Jeg ønsket å snakke og jobbe mer med relasjonene, og følte at jeg søkte etter en jobb hvor dette ikke bare skulle være «venstrehandsarbeid». Det er mange felles erfaringer i arbeidet som lærer og som diakon. Vi skal hjelpe mennesker å bygge opp selvbildet, og dette trengs å jobbes med overfor alle aldersgrupper».

Kari har også jobbet mye som frivillig arbeider i sin hjemmenighet på Vestlandet og er opptatt av at erfaringene fra dette arbeidet nå skal overføres til et yrke og en egen stilling. Det siste året gikk Kari på Norsk Diakonihøyskole hvor hun gikk på Misjons- og U-landslinja.

– Hvordan kjennes det nå etter 2 måneder i ny jobb?

Toby: Jeg føler meg svært velkommen både som diakon og som person. Furuset menighet har en sterk tradisjon med diakoner, og det er derfor mange oppgaver som ligger der og skal føres videre. Det viktigste jeg gjør foreløpig er å bli kjent. Jeg følger opp kontaktpersoner, deltar på formiddagstreff og i eldrearbeidet generelt. Ellers fortsetter jeg også med en del av de oppgavene jeg hadde som ungdomsarbeider. Men det vanskeligste er at jeg blir så utålmodig. Jeg vet at

det er viktig å bruke tid nå i begynnelsen, være litt snill mot meg selv, men samtidig blir jeg grenseløst utålmodig.

Kari: Utålmodigheten kjenner jeg så godt igjen. Man har liksom så lyst til å komme igang. Alle sier at jeg bare må bruke god tid til å bli kjent, og jeg setter stor pris på at folk ikke har forventninger om at de skal se resultater med en gang, men alikevel... På Nordstrand har det ikke vært diakon tidligere. Diakonater har jobbet intenst det siste året for å ta imot meg, og jeg har fått en svært god mottakelse. Jeg føler meg inkludert, og alt er praktisk godt tilrettelagt. Halve jobben min skal være eldrearbeid, og det er der jeg har startet opp med å bli kjent, vise meg, treffe nøkkelpersoner. I den andre halve stillingen skal jeg jobbe med HVPU-reformen og sorgarbeid. Dette må jeg ta etterhvert.

Dere har ulik bakgrunn, men begge to har det siste året gått på skole for å forberede dere på en diakonstilling. Vi skal nå fokusere litt på den opplæring i diakoni som de to utdanningsinstitusjonene har, og jeg spør dere: Har undervisningen, i praktisk diakoni forberedt dere på den virkeligheten dere møter ute i menighetene?

Kari: Det er vanskelig å se dette året på Diakonihøyskolen adskilt fra tidligere erfaringer. Jeg opplever at erfaringer jeg har gjort i jobber tidligere, har overføringsverdi. Stabssamarbeid f.eks. har jeg jobbet mye med før. Det gir en god følelse av selvtillit å oppleve at jeg bærer med meg både kunnskap og livserfaring som kommer til nytte. Jeg visste lite om diakoni før jeg begynte på NDH (Norsk Diakonihøyskole). Jeg hadde få forbilder. Hadde nok truffet en klokkerdiakon en gang, men hva gjorde han egentlig?

Året på skolen gav meg mye kunnskap om diakoniens historie, og jeg opplever at å lære om de ulike diakonisyn utfordrer meg til å finne mitt eget. Diakonisyntet er viktig for egen utvikling, det vil prege mine holdninger og mitt menneskesyn. Jeg føler at det er viktig at teori og praksis henger sammen, både hos meg selv og andre. Praktisk diakoni for meg blir derfor å utfordres på det kristne menneskesynet. Å jobbe med min egen tro er også praktisk diakoni for meg. Min egen kjærlighet ville ikke holde så lenge, derfor er jeg avhengig av Gudskjærligheten i den praktiske hverdagen.

Året på NDH ble et godt år fordi det ble et modenhetsår hvor det var mulig å fordype seg i spesielle interessefelt. Fellesskapet var utviklende. Å jobbe som diakon har mye med modenhet å gjøre. Grunnen til

Forts. neste side

at dette med diakonisynet kanskje ble det viktigste for meg, er at jeg nok føler at kjenneskapet til den praktiske menighetshverdagen er kjent fra før etter mange år i menighetsarbeid.

Toby: Jeg har hatt et helt annet opplegg enn Kari. På Diakonhjemmet skal diakoni liksom være «på tapetet» hele veien gjennom grunnutdanningen. Jeg opplever nok at jeg fikk de fleste redskapene her og ikke det 4. året. Lærere, ergoterapeuter osv. har ikke samme bakgrunn som sykepleiere og sosionomer, og det er helt klart et praktisk problem for undervisningen. Det ble for mye repetisjon av det vi hadde jobbet med i grunnutdanningen. Og det ble for lite forpliktelser, for behagelig på en måte. Jeg er nok skuffet over den praktiske diakoniundervisningen. Faget blir ikke prioritert høyt nok. De trenger å prioritere fagutvikling høyere, og dessuten bruke flere folk som jobber ute i felten. Vi trenger å få en større forståelse av hvordan sosialt arbeid og diakoni er forskjellig. Jeg er svært godt fornøyd med

tro/fag problematikken. Jeg opplever at jeg gjennom denne undervisningen er blitt trygg på min identitet i møte med andre grupper, og jeg har fått økt interesse for den åndelige dimensjonen ved mennesket.

Hva savner dere i utdannelsen?

Toby: Jeg savner en sterkere understrekning av det spesifikke diakonale. Jeg savner mer om sorgarbeid, om rekruttering og motivering av frivillige, fellesskapsbyggende arbeid innad i menigheten rent praktisk. Jeg opplevde at praksistiden i grunnutdannelsen var svært viktig for meg, men praksisen på 6 uker det siste året ble for kort, eller kanskje den like gjerne kunne sløyfes slik at ressursene kunne brukes til å gi bedre undervisning. Mye av undervisningen kunne vært lagt opp anderledes, mer i mindre grupper og mer ferdighetstrening. Jeg opplever at diakonien er handling, og dette må ikke spises opp av ord og teorier. Utdannelsen bør gi mer utfordring på praktisk øvelse. Jeg tror veldig på rollespill. Spill rollespill med å lede en sorggruppe, ikke bare snakk om det. Men det er klart at undervisningen kan ikke løse alt for det er vel slik at man lærer mest når man begynner å jobbe.

Kari: Jeg skulle ønske vi hadde hatt mer fag/tro i grupper. Det er viktig å sette egne ord på problemene. Jeg opplever at vi generelt skulle ha snakket mer. Oppsummere erfaringer fra ekskursjoner ved å dele opplevelser, sette ord på dem. Jeg føler også at det hadde vært bra å jobbe med stoff ved å provosere noe mer. Virkeligheten er ofte tøff, og du utfordres til å måtte ta stilling. Dette kunne skolen ha hjulpet oss mere med. Å være en profesjonell kirkens representant er veldig forskjellig fra å jobbe med noe som privatperson.

En avsluttende kommentar fra dere to diakoner før dere stikker ut i felten igjen?

Toby: Jeg har en identitet som diakon og jeg er trygg med denne identiteten. Jeg opplever at den faglige og den ufaglige delen i meg kan forenes i denne jobben, og jeg kan møte ting på en naturlig måte. Det er vanskelig å peke på hva som er skolens utdanning og hva som er livsutvikling, men jeg er ganske sikker på at fagbakrunnen i alle fall gir meg redskaper til å møte andre fagpersoner til utveksling og samarbeid.

Kari: Jeg opplever at det er et privilegium å få være så helt meg selv i denne jobben. Jeg kan få bruke det jeg er/den jeg er på en veldig utfordrende måte.

Og vi ønsker lykke til videre. Kanskje kommer vi tilbake om et par år til et oppfølgingsintervju. ■

